

กลยุทธ์การสืบสานละครเพลงไฉ่เตี้ยวกวางสีในโรงเรียน
จากมุมมองพฤติกรรมการเรียนรู้ของชาวบ้าน*
The Strategy of School Inheritance of Guangxi "Caidiao"
Based on The Folk Learning Behavior

¹โล่ ธง และ ณฐภรณ์ รัตนชัยวงศ์

¹Luo Tong and Nataporn Rattachaiwong

¹มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

¹Suan Sunandha Rajabhat University, Thailand.

¹Corresponding Author's Email: 826071000@qq.com

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อศึกษาสภาพการสืบสานละครเพลงไฉ่เตี้ยวกวางสีในโรงเรียนจากมุมมองพฤติกรรมการเรียนรู้ของชาวบ้าน 2) เพื่อเสนอกลยุทธ์การสืบสานการสืบสานวัฒนธรรมละครเพลงไฉ่เตี้ยวในโรงเรียนของชาวบ้าน การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลได้แก่ แบบสัมภาษณ์ แบบสอบถาม และการสนทนากลุ่ม กลุ่มผู้ให้ข้อมูล ได้แก่ อาจารย์ใหญ่, ครูผู้สอน, นักเรียน, ผู้สืบสานละครเพลงไฉ่เตี้ยว การวิเคราะห์ข้อมูลใช้เทคนิคการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis Technique)

ผลการวิจัยพบว่า 1) สภาพการสืบสานละครเพลงไฉ่เตี้ยวกวางสีในโรงเรียนจากมุมมองพฤติกรรมการเรียนรู้ของชาวบ้านเป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่วัฒนธรรมของประเทศจีนโดยเฉพาะในกวางสีและมีคุณค่าทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมที่สำคัญมีวิธีการสืบสาน 4 วิธี ได้แก่ 1) วิธีการสืบสานในตระกูล 2) วิธีการสืบสานกิจกรรมพื้นบ้าน 3) วิธีการสืบสานของครูและลูกศิษย์ 4) วิธีการสืบสานไฉ่เตี้ยวกวางสีของการศึกษาในโรงเรียน 2) กลยุทธ์การสืบสานการสืบสานวัฒนธรรมละครเพลงไฉ่เตี้ยวของชุมชน และโรงเรียน มี 2 แนวทาง ได้แก่ 1) แนวทางวัฒนธรรมจากบริบทของวัฒนธรรมหลังสมัยใหม่ผสมผสานกับวัฒนธรรมดั้งเดิม 2) แนวทางการปฏิบัติ โดยการจัดสร้างหลักสูตรหลังยุคนิยมให้นักเรียนสร้างความเข้าใจในโลกบนพื้นฐานทั้งในมิติวัฒนธรรมสมัยใหม่และวัฒนธรรมดั้งเดิม

คำสำคัญ: กลยุทธ์การสืบสาน; ละครเพลงไฉ่เตี้ยว; พฤติกรรมการเรียนรู้ของชาวบ้าน

Abstract

The objectives of this research paper were 1) to study the continuation of the Guangxi Cai Diao musical in schools from the perspective of learning behavior of the villagers; 2) to propose strategies for continuation of the Cai Diao musical culture in schools. of the villagers This research is a qualitative research. The tools used for data collection were interview forms, questionnaires, and group discussions. The group of information providers are headmasters, teachers, students. the successor of the Cai Diao musical. Data analysis was done using the Content Analysis Technique.

The results showed that 1) The continuation of Cai Diao Guangxi in schools from the perspective of the learning behavior of the villagers is a cultural heritage that the Chinese culture, especially in Guangxi, and is valuable. There are four important historical and cultural methods of inheritance, namely 1) family inheritance methods. 2) Methods of continuation of folk activities 3) Methods of succession of teachers and students 4) Cai Diao Guangxi's way of continuation of school education 2) There are 2 strategies for continuation of the Cai Diao musical culture of the community and schools: 1) Cultural approaches from the context of post-modern culture mixed with traditional culture. 2) Practice guidelines by creating a post-modernist curriculum, students build an understanding of the world on the basis of both modern and traditional cultures.

Keywords: succession strategy; Cai Diao musical; learning behavior of villagers

บทนำ

อารยธรรมอุตสาหกรรมสมัยใหม่ส่งผลกระทบต่อประเพณีวัฒนธรรมของอารยธรรมเกษตรกรรมแบบดั้งเดิม การอนุรักษ์ สืบสานและเผยแพร่วัฒนธรรมดั้งเดิมของอารยธรรมเกษตรกรรมนั้นได้กลายเป็นหัวข้อการวิจัยที่มีความสำคัญในวงวิชาการ ณ ปัจจุบัน วัฒนธรรมนั้นมีความเป็นอัตวิสัย แก่นแท้แห่งความเป็นจิตวิสัย นั่นคือการผลิต เนื่องจากมนุษย์ดำรงอยู่อย่างพลวัตกรรม คือการดำรงอยู่จริง วัฒนธรรมก็เป็นเพียงผลิตผลที่มีอยู่จริงของการปฏิบัติการ สำหรับการอนุรักษ์ละครเพลงโฉงเตี้ยวของกวางสี จุดประสงค์คือมุ่งไปทางวัฒนธรรมอย่างไม่ต้องสงสัย เช่นนั้นวัฒนธรรมดั้งเดิมของละครเพลงโฉงเตี้ยวของกวางสีนั้นพบได้จากที่ใด ต้องเป็นอารยธรรมเกษตรกรรมอย่างไม่ต้องสงสัย ในการเปลี่ยนแปลงของรูปแบบทางสังคมร่วมสมัย สิ่งนี้ได้กลายเป็นมรดกทางวัฒนธรรมทางการเกษตร ด้วยเหตุนี้การส่งเสริมการสืบสานมรดกทางวัฒนธรรมทางการเกษตรจึงมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการอนุรักษ์ละครเพลงโฉงเตี้ยวของกวางสี (Tianjuan, 2018) การอนุรักษ์ละครเพลงโฉงเตี้ยวของกวางสีขึ้นอยู่กับสนับสนุนอย่างเต็มที่ของอารยธรรมเกษตรกรรม หากไม่มีสิ่งเหล่านี้ก็จะไม่มีอุปกรแบบดั้งเดิมมากมายที่ถูกอนุรักษ์จนปัจจุบัน ในปัจจุบันภายใต้เงื่อนไขของกระบวนการสร้างความ

ทันสมัย วัฒนธรรมบางอย่างของอารยธรรมเกษตรกรรมเริ่มกลายเป็นมรดกทางวัฒนธรรมทางการเกษตรซึ่งเป็นการเปลี่ยนแปลงอย่างหนึ่ง การอนุรักษ์ละครเพลงไฉ่เตี้ยวของกวางสีควรทำความเข้าใจโดยการเชื่อมโยงมรดกทางวัฒนธรรมทางการเกษตรนี้ และจำเป็นต้องใช้มรดกทางวัฒนธรรมทางการเกษตรมาพิจารณาแนวทางในการเผยแพร่ละครเพลงไฉ่เตี้ยวของกวางสีให้เป็นจริง (Qin Xiping, and Jiang Ling, 2016)

ละครเพลงไฉ่เตี้ยวในฐานะที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ที่สำคัญของจีน เป็นส่วนสำคัญของวัฒนธรรมประจำชาติแบบดั้งเดิมของจีนโดยเฉพาะกวางสีและมีคุณค่าทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมที่สำคัญ ในปี พ.ศ. 2549 ละครเพลงไฉ่เตี้ยวได้รับการขึ้นทะเบียนเป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ของชาติชุดแรก ละครเพลงไฉ่เตี้ยวเป็นรูปแบบการแสดงออกทางวัฒนธรรมแบบดั้งเดิมของชาวกวางสีที่สืบสานกันมาจากรุ่นสู่รุ่นและมีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับวิถีชีวิตของผู้คน เป็นพาหะสำคัญของวัฒนธรรมกวางสีที่มีบทบาทสำคัญเพื่อให้เราเข้าใจการเมือง เศรษฐกิจ วัฒนธรรม ประวัติศาสตร์และวิถีชีวิตของชาวกวางสี รวมถึงคุณค่าทางวัฒนธรรมที่เป็นเอกลักษณ์ การรับรู้ความงาม ชีวิตความเป็นอยู่และประเพณีพื้นบ้าน ละครเพลงไฉ่เตี้ยวเป็นศิลปะอุปรากรพื้นถิ่นที่มีความเป็นพื้นบ้านและมวลชน ศิลปะอุปรากรพื้นถิ่นคือการตกผลึกของภูมิปัญญาพื้นบ้านและความรู้ในท้องถิ่น และเป็นพาหะของวัฒนธรรมมนุษย์ที่ไม่มีที่สิ้นสุด ซึ่งถูกสรรค์สร้างขึ้นโดยผู้คนพื้นถิ่นและมีรากฐานการดำรงชีวิตที่ลึกซึ้งและลุ่มลึกที่แข็งแกร่งของชีวิต ละครเพลงไฉ่เตี้ยวเป็นละครท้องถิ่นซึ่งมีแหล่งกำเนิดมาจากละคร “หลิวจื่อ” ภาคเหนือของจีน ในสมัยราชวงศ์ชิง แพร่กระจายไปยังมณฑลกวางสีทางตอนเหนือ แล้วผสมผสานกับทำนองเพลงพื้นบ้านในพื้นที่ เนื่องจากมักใช้ “หน้า โห อี โห เฮย” เป็นคำเสริมในการร้องเพลง ชาวบ้านจึงเรียกอีกอย่างว่า “หน้าโฮเฮย” หรือ “อีโฮเฮย” ทำนองการร้องของละครเพลงไฉ่เตี้ยวได้ดูดซับทำนองเพลงพื้นบ้านบางอย่างที่ได้รับความนิยมในภาคใต้ของจีน (Chen Wei, Zhang Zhenghuan, and Zhao Qiaoyan, 2008) ดนตรีประกอบของละครเพลงไฉ่เตี้ยวแบ่งออกเป็นช่างซำและช่างฆาโดยช่างซำเป็นดนตรีประเภทเครื่องสายและช่างฆาเป็นดนตรีประเภทเครื่องตี เครื่องดนตรีประเภทเครื่องสายได้แก่ ซอต้าถง, ซิมฝรัง (หยางฉิน), ผีผา, สามสาย (ซานเสียน), แตรส่วน่า, และขลุ่ย เป็นต้น ซึ่งส่วนใหญ่เป็นซอต้าถง เครื่องดนตรีประเภทเครื่องตีได้แก่ฆ้อง กลอง และฉิ่ง เป็นต้น ละครเพลงไฉ่เตี้ยวมักใช้การทำงาน ความรัก หรือชีวิตครอบครัวเป็นหัวข้อเรื่อง การแสดงมักใช้ภาษาถิ่นก๊วยหลิน-หลิวโจวและรูปแบบการร้องเพลงประกอบกับการเต้นรำ การเดิน การหมุนตัว การปรากฏตัว การใช้พัด และการใช้ผ้ามีลักษณะเฉพาะ พัดและผ้าเป็นอุปกรณ์ที่มีบทบาทสำคัญในการแสดง รูปแบบการแสดงของละครเพลงไฉ่เตี้ยวมีอารมณ์ขันและมีชีวิตชีวา ในฐานะที่ละครเพลงไฉ่เตี้ยวเป็นอุปรากรพื้นถิ่นของมณฑลกวางสี เป็นพาหะสำคัญของพื้นที่ทางวัฒนธรรมกวางสี อุปรากรพื้นถิ่นและวัฒนธรรมพื้นถิ่นนั้นเป็นสิ่งที่แยกออกจากกันไม่ได้ อุปรากรพื้นถิ่นได้รับการบ่มเพาะและก่อเกิดบนพื้นดินอันอุดมสมบูรณ์ของพื้นที่ทางวัฒนธรรม(Liu Susu, 2020)

ในขณะเดียวกันก็เป็นภาพสะท้อนและการแสดงออกของพื้นที่ทางวัฒนธรรม เราไม่มีความรู้เกี่ยวกับแผนการจัดการการสืบสานภายในชุมชนท้องถิ่น มีเพียงการทำความเข้าใจศิลปะอุปรากรในพื้นที่ทางวัฒนธรรมเท่านั้น เราจึงจะสามารถเข้าใจความหมายทางวัฒนธรรมและคุณลักษณะการรับรู้ความงามของอุปรากรพื้นถิ่นได้อย่างลึกซึ้งยิ่งขึ้น และเข้าใจพื้นที่ทางวัฒนธรรมผ่านอุปรากรพื้นถิ่นเราจึงจะสามารถเข้าสู่แกนกลางของวัฒนธรรมและเข้าใจความหมายที่สำคัญของพื้นที่ทางวัฒนธรรมกวางสีอย่างแท้จริง ในยุค

ปัจจุบันการเผยแพร่และการสืบสานละครเพลงไฉ่เต๋ยยังต้องเผชิญกับการแข่งขันระหว่างความขัดแย้งทางวัฒนธรรมและความกลมกลืนทางวัฒนธรรม วัฒนธรรมดั้งเดิมและวัฒนธรรมสมัยใหม่วัฒนธรรมตะวันออกและวัฒนธรรมตะวันตก (Wang, and Changqiao, 2019) ผู้คนตระหนักถึงการไม่สามารถย้อนกลับได้ของกระบวนการเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรม ไม่ว่าจะเป็นการเปลี่ยนแปลง การเปลี่ยนผันหรือการเปลี่ยนรูปแบบทางวัฒนธรรม องค์ประกอบทางวัฒนธรรมดนตรี เอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมดนตรีและรูปแบบวัฒนธรรมดนตรีในชีวิต แม้อยู่ในสภาพแวดล้อมหรือรูปแบบทางวัฒนธรรมที่ค่อนข้างคงรูปก็ยังคงที่จะเปลี่ยนแปลงไปในไม่ช้าหรือเร็ว หรือแม้แต่วัฒนธรรมภาพรวมไม่มีการเปลี่ยนแปลงขั้นพื้นฐานก็ยังคงต้องเผชิญกับการเปลี่ยนแปลงแบบแตกดับ การเปลี่ยนแปลงนี้มีอยู่และไม่อยู่ในทุกหนทุกแห่ง มันจางหายไปตามกาลเวลาในชีวิตประจำวันอย่างเป็นอิสระ เจียบเจียบและยากที่จะสัมผัสได้ อุปสรรคหลักในการสืบสานละครเพลงไฉ่เต๋ยของกวางสีในชุมชนท้องถิ่นที่ต้องเผชิญปรากฏให้เห็นใน ความเป็นอยู่อันยากลำบากของคณะละครพื้นบ้าน การขาดเงินทุนในการดำเนินงานที่เพียงพอ และตลาดผู้ชมที่ปรบลดลง ผู้ชมส่วนใหญ่จะเป็นวัยกลางคนหรือผู้สูงวัย ยากที่จะดึงดูดผู้ชมที่มีอายุน้อย นักแสดงละครเพลงไฉ่เต๋ยของกวางสีก็เริ่มย่างเข้าสู่วัยกลางคนหรือผู้สูงวัย ขาดผู้สืบสานรุ่นใหม่ที่ยังหนุ่มยังสาวและมีความชื่นชอบละครเพลงไฉ่เต๋ยของกวางสี เหล่านี้เป็นผลให้ละครเพลงไฉ่เต๋ยของกวางสีเกิดวิกฤตที่ยากจะดำเนินต่อไป ละครเพลงไฉ่เต๋ยซึ่งเป็นรูปแบบหนึ่งของศิลปะพื้นบ้านท้องถิ่นในมณฑลกวางสีได้เผยแพร่ไปยังชุมชนท้องถิ่นอย่างมีแผนการปฏิบัติและรูปแบบการปฏิบัติชุดหนึ่งที่เป็นอิสระ(Tang Kexing, 2020)

อย่างไรก็ตามแผนการปฏิบัติและรูปแบบการปฏิบัติชุดนี้ถูกนำมาใช้ในสาขาการศึกษาสมัยใหม่และถูกปกปิด จนสูญเสียประสิทธิภาพที่ควรจะมี การศึกษาวิจัยนี้เชื่อว่าปลายทางของมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้นั้นขึ้นอยู่กับ "การสืบสานและการพัฒนา" และการอนุรักษ์สืบสานควรเริ่มดำเนินการจากการศึกษาในสถานศึกษา ข้อดีของการสืบสานมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ของชาติไม่ได้ขึ้นอยู่กับสังคมแต่ขึ้นอยู่กับสถานศึกษา เนื่องจากประการแรกสถานศึกษามีผู้สืบสานวัฒนธรรมดนตรีประจำชาติจำนวนมากคือนักเรียนและประการที่สองสถานศึกษามีหลักสูตรที่เป็นมาตรฐาน การสอนที่เป็นอนึ่งอันเดียวกัน ทั้งเวลาที่เป็นจุดศูนย์รวมและคงที่ เป็นต้น ดังนั้นสถานศึกษาจึงเป็นสถานที่ที่เอื้อประโยชน์ที่สุดในการสืบสานวัฒนธรรมดนตรีประจำชาติ และระดับมัธยมศึกษาตอนต้นถือเป็นจุดเชื่อมโยงในการศึกษาและการฝึกอบรมในสถานศึกษายังมีความรับผิดชอบและภาระหน้าที่ในการดำเนินกิจกรรมทางการศึกษามรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้นเป็นช่วงสำคัญสำหรับการสร้างคุณค่าทางอุดมการณ์ของนักเรียนและยังเป็นช่วงสำคัญสำหรับเราในการปลูกฝังจิตสำนึกและคุณค่าทางวัฒนธรรมของชาติของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น (Chen Liuxi, 2019) ยิ่งไปกว่านั้นไม่มีแรงกดดันจากการสอบเข้ามหาวิทยาลัยในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและเหมาะสมอย่างยิ่งสำหรับการดำเนินกิจกรรมมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ละครเพลงไฉ่เต๋ยของกวางสีเข้าสู่สถานศึกษา

ดังนั้นเราควรให้นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นได้เรียนรู้และทำความรู้จักกับมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้อย่างละครเพลงไฉ่เต๋ยของกวางสีของบ้านเกิด ทำให้การศึกษาดนตรีระดับมัธยมศึกษาตอนต้นกลายเป็นช่องทางที่ดีที่สุดในการสืบสานมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ของชาติคือละครเพลงไฉ่เต๋ยของ

กวางสี “มาตรฐานหลักสูตรดนตรีการศึกษาภาคบังคับเต็มเวลา” ของกระทรวงศึกษาธิการกำหนดว่าหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้นต้องใช้หนังสือเรียนประจำท้องถิ่นส่วนหนึ่ง นครหนานหนิงเป็นเมืองเอกของมณฑลกวางสี เป็นแหล่งกำเนิดของละครเพลงไฉ่เตี้ยวและเป็นพื้นที่ที่เหมาะสมที่สุดในการสืบสานและพัฒนา ละครเพลงไฉ่เตี้ยว ดังนั้น ละครเพลงไฉ่เตี้ยวของกวางสีจึงถูกรวมเข้ากับระบบการศึกษาของสถานศึกษาและเป็นวิธีใหม่ในการเผยแพร่และสืบสานละครเพลงไฉ่เตี้ยวในการศึกษาในสถานศึกษา อย่างไรก็ตามแม้ว่าสถานศึกษาหลายแห่งจะนำละครเพลงไฉ่เตี้ยวมาใช้เป็นหลักสูตรของสถานศึกษา แต่ก็ยังเป็นไปในรูปแบบของมุมมองหลักสูตรที่ทันสมัย ระหว่างกระบวนการสืบสานและเผยแพร่ของสถานศึกษายังคงมีปัญหามากมายที่ต้องมีการพิจารณา แนวคิดหลักสูตร แผนการและรูปแบบจากมุมมองหลังสมัยใหม่ของหลักสูตรอีกครั้ง เมื่อละครเพลงไฉ่เตี้ยวเข้าสู่การศึกษาในสถานศึกษา อะไรคือความเหมือนและความแตกต่างระหว่างการสืบสานภายในชุมชนท้องถิ่น และการเผยแพร่ผ่านสถานศึกษา อะไรคืออัตรวิสัยเมื่อละครเพลงไฉ่เตี้ยวของกวางสีถูกรวมเข้ากับการศึกษาในสถานศึกษา ประเด็นเหล่านี้ควรค่าแก่การนำไปพิจารณา ละครเพลงไฉ่เตี้ยวของกวางสีเข้าสู่สถานศึกษาเพื่อเป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตรเท่านั้น เหล่านี้แสดงให้เห็นถึงการใช้อำนาจของระบบหลักสูตรภายในสถานศึกษา แม้ว่าเราจะสังสมประสบการณ์มากมายในฐานะครูผู้สอนระดับมัธยมศึกษา แต่ควรจะทำอย่างไรในการเปลี่ยนผ่านระหว่างประสบการณ์ที่สังสมกับความรู้ความเข้าใจเชิงทฤษฎี ด้วยเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงทำการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการวิจัยการวางแผนหลักสูตรการแสดงละครเพลงไฉ่เตี้ยวของกวางสีในวิชาดนตรีระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ความสำคัญของการศึกษามีสามประการดังต่อไปนี้ Gan Qun,(2020)

ประการแรกคือความสำคัญทางทฤษฎี ความสำคัญทางทฤษฎีคือการยกเลิกระบบการศึกษาแบบปิด และการสร้างสภาพแวดล้อมวัฒนธรรมของห้องเรียนวิชาดนตรีขึ้นใหม่ จากการนำระบบการจัดการหลักสูตรสามระดับไปปฏิบัติอย่างเข้มข้น คำสำคัญมากมายที่ปรากฏขึ้นระหว่างการวิจัยทฤษฎีแผนการจัดการเรียนรู้สาระการเรียนรู้ดนตรี อาทิ มุ่งเน้นผู้เรียนเป็นหลัก การสอนตามศักยภาพของผู้เรียน วัฒนธรรมพื้นถิ่น วัฒนธรรมชาติพันธุ์และลักษณะเฉพาะของสถานศึกษา แต่การวิจัยที่มุ่งเน้นการสืบสานวัฒนธรรมดนตรีของชาติพันธุ์นั้นมีไม่มากนัก ลักษณะเด่นของการวิจัยที่มีคือบทสรุปของประสบการณ์และรายงานที่เป็นไปตามความเป็นจริง ให้ความสนใจในลักษณะเฉพาะของสาระการเรียนรู้ดนตรีมากกว่าทฤษฎีแผนการจัดการเรียนรู้ ดังนั้นจากการวิจัยนี้จึงมีการใช้หลักการคิดแผนการจัดการเรียนรู้แนวใหม่ เพื่อสร้างแผนการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ใหม่ รวมถึงทฤษฎีกลุ่มหลักสูตรวัฒนธรรมละครเพลงไฉ่เตี้ยว กลุ่มหลักสูตรรูปแบบละครเพลงไฉ่เตี้ยว กลุ่มหลักสูตรการแสดงละครเพลงไฉ่เตี้ยวและกลุ่มหลักสูตรการจัดการแสดงละครเพลงไฉ่เตี้ยว ก่อเกิดเป็นรูปแบบแผนการจัดการเรียนรู้ที่มีการสืบสานละครเพลงไฉ่เตี้ยวเป็นทฤษฎีพื้นฐาน หลักการพัฒนาเกณฑ์การคัดเลือกเนื้อหาโครงสร้างเชิงตรรกะและหลักสูตรการสอน รวมทั้งการวิจัยทฤษฎีคุณค่าในการบ่มเพาะทางวัฒนธรรมเขตพื้นที่ที่หลากหลาย ประการที่สองคือความสำคัญทางความเป็นจริง จากงานวิจัยศึกษาที่มีอยู่เชื่อกันว่าคุณค่าของการสืบสานวัฒนธรรมดนตรีของชนกลุ่มน้อยอยู่ที่เอกลักษณ์ประจำชาติและลักษณะทางวัฒนธรรม และให้ความสำคัญกับรูปแบบการแสดงออกและการดำรงอยู่ของวัฒนธรรมดนตรีประจำชาติมากกว่า

การศึกษาวิจัยนี้เชื่อว่าความสำคัญทางความเป็นจริงของการวิจัยการวางแผนหลักสูตรการแสดงละครเพลงไฉ่เตี้ยวของกวางสีในวิชาดนตรีระดับมัธยมศึกษาตอนต้นมีความเกี่ยวข้องกับการพัฒนาทางประวัติศาสตร์และความเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรมอันเป็นเอกลักษณ์ของชนกลุ่มน้อยในกวางสีอย่างใกล้ชิด ในขณะเดียวกันก็มีคุณค่าทางวัฒนธรรมดั้งเดิมอันเป็นเลิศของจีนและวัฒนธรรมอันเป็นเลิศของมวลมนุษย์ร่วมด้วย ดังนั้นความสำคัญทางความเป็นจริงตามวัฒนธรรมชนชาติทั่วไปและความสำคัญทางความเป็นจริงตามวัฒนธรรมดนตรีชนกลุ่มน้อยที่มีเอกลักษณ์ล้วนเป็นจุดมุ่งหมายในการพัฒนาการวิจัยการวางแผนหลักสูตรการแสดงละครเพลงไฉ่เตี้ยวของกวางสีในวิชาดนตรีระดับมัธยมศึกษาตอนต้น สุดท้ายคือความสำคัญทางปฏิบัติ Shao Simin and Li Jing,(2021) นักวิชาการชาวจีนเคยเสนอให้ “นักเรียนทุกคนสามารถร้องเพลงพื้นบ้านของบ้านเกิดตัวเอง” และต่อมาเสนอ “ค้นหาเพลงพื้นบ้าน” และ “สอนนักเรียนทุกคนให้ร้องเพลงพื้นบ้านของบ้านเกิดตัวเอง” การเสนอและเปลี่ยนแปลงของแนวคิดเหล่านี้สะท้อนให้เห็นถึงปัญหาที่ต้องแก้ไขในการสืบสานวัฒนธรรมดนตรีประจำชาติในการศึกษาดนตรีของสถานศึกษาในปัจจุบันการสืบสานศิลปะการแสดงละครเพลงไฉ่เตี้ยวของกวางสีภายในชุมชนท้องถิ่นค่อย ๆ เลือนหายไปครูผู้สอนและนักเรียนสัมผัสศิลปะการแสดงของละครเพลงไฉ่เตี้ยวของกวางสีในการเรียนและชีวิตประจำวันได้อย่างจำกัด เนื้อหาโดยมากจะจำต้องไม่ได้กระจัดกระจายและประเดี้ยวประด้าว ไม่เอื้อต่อการเรียนรู้และจดจำอย่างเป็นระบบ ในการเรียนรู้วิชาดนตรีระดับมัธยมศึกษาตอนต้นศิลปะการแสดงละครเพลงไฉ่เตี้ยวของกวางสีนั้นวันยังต้องการแนวทางการสืบสานที่มีความเป็นกลุ่มก้อน ความมีจิตสำนึกและความเป็นระบบมากยิ่งขึ้น ปัจจุบันในการเรียนรู้วิชาดนตรีระดับมัธยมศึกษาในกวางสี ยังไม่มีแผนหลักสูตรการแสดงละครเพลงไฉ่เตี้ยวของกวางสีในวิชาดนตรีระดับมัธยมศึกษาตอนต้นให้ครูผู้สอนและนักเรียนได้เลือกใช้ ดังนั้น “สอนนักเรียนทุกคนให้ร้องเพลงพื้นบ้านของบ้านเกิดตัวเอง” เริ่มต้นด้วย “ค้นหาเพลงพื้นบ้าน” ผ่านการพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ ค้นคว้า รวบรวม บันทึกและจัดเรียงข้อมูลศิลปะการแสดงละครเพลงไฉ่เตี้ยวของกวางสีอย่างเหมาะสม ผ่านการจัดการเรียนและหลักสูตรที่พอเหมาะ เอื้อต่อการสอนของครูผู้สอนและการเรียนของนักเรียน ทำให้การเผยแพร่สืบสานศิลปะการแสดงละครเพลงไฉ่เตี้ยวของกวางสีนั้นเป็นไปตามหลักการที่พึงพาได้คือความสำคัญทางปฏิบัติของงานวิจัยศึกษา

จากการศึกษาสภาพปัญหาและแนวคิดการสืบสานในสถานศึกษาและแนวคิดการสืบสานวัฒนธรรมละครเพลงไฉ่เตี้ยวของชาวบ้านในชุมชนท้องถิ่นดังกล่าวมาข้างต้นนั้น ทำให้ผู้วิจัยมีความตั้งใจที่จะศึกษาวิจัยเรื่อง กลยุทธ์การสืบสานการสืบสานวัฒนธรรมละครเพลงไฉ่เตี้ยวของชาวบ้าน ทั้งนี้เพื่อจักได้นำเสนอกลยุทธ์การสืบสานละครเพลงไฉ่เตี้ยวในโรงเรียน และการวางแผนหลักสูตรการแสดงละครเพลงไฉ่เตี้ยวของกวางสีในวิชาดนตรีระดับมัธยมศึกษาต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาสภาพการสืบสานละครเพลงไฉ่เตี้ยวในโรงเรียนจากมุมมองพฤติกรรมการเรียนรู้ของชาวบ้าน

2. เพื่อเสนอกลยุทธ์การสืบสานละครเพลงไฉ่เต๋ยวในโรงเรียนจากมุมมองพฤติกรรมการเรียนรู้ของชาวบ้าน

วิธีดำเนินการวิจัย

บทความนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ

ขั้นตอนที่ 1 ศึกษาวิเคราะห์สภาพการสืบสานละครเพลงไฉ่เต๋ยวในโรงเรียนจากมุมมองพฤติกรรมการเรียนรู้ของชาวบ้าน จากเอกสารแนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบสัมภาษณ์ แบบสอบถาม และการสนทนากลุ่มผู้เชี่ยวชาญ กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ อาจารย์ใหญ่ จำนวน 20 คน, ครูผู้สอน จำนวน 15 คน, นักเรียน จำนวน 15 คน, ผู้สืบสานละครเพลงไฉ่เต๋ยว จำนวน 10 คน

ขั้นตอนที่ 2 เพื่อเสนอกลยุทธ์การสืบสานการสืบสานวัฒนธรรมละครเพลงไฉ่เต๋ยวในโรงเรียนจากมุมมองพฤติกรรมการเรียนรู้ของชาวบ้าน

กระบวนการเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลจากวรรณกรรมและจัดระเบียบเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณ ประกอบด้วยอาจารย์ใหญ่ จำนวน 20 คน, ครูผู้สอน จำนวน 15 คน, นักเรียน จำนวน 15 คน, ผู้สืบสานละครเพลงไฉ่เต๋ยว จำนวน 10 คน

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลใช้เทคนิคการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis Technique)

ผลการวิจัย

วัตถุประสงค์ที่ 1 เพื่อศึกษาวิเคราะห์สภาพการสืบสานละครเพลงไฉ่เต๋ยวในโรงเรียนจากมุมมองพฤติกรรมการเรียนรู้ของชาวบ้าน ผลการวิจัยพบว่า ละครเพลงไฉ่เต๋ยวกลายเป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่วัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ที่สำคัญในประเทศจีนเป็นส่วนสำคัญของวัฒนธรรม ดั้งเดิม ของจีนโดยเฉพาะในกวางสี และมีคุณค่าทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมที่สำคัญมีวิธีการสืบสาน ได้แก่ 1) วิธีการสืบสานในตระกูล วิธีการสืบสานพื้นบ้านของไฉ่เต๋ยวกวางสีมักใช้ครอบครัวเป็นตัวเชื่อม ในครอบครัวผู้ใหญสอนคนรุ่นต่อไป และคนที่อายุมาก กว่าสอนรุ่นน้อง ที่นี่เราเรียกว่า วิธีการสืบสานในตระกูล สำหรับวิธีการสืบสานพื้นบ้านของไฉ่เต๋ยวกวางสี วิธีการสืบสานในตระกูลเป็นวิธีการสืบสานที่เป็นตัวแทนและเป็นสากลที่สุด ไม่ว่าละครไฉ่เต๋ยรายการใด สามารถใช้ครอบครัวเป็นตัวเชื่อมโยงของการสืบทอดได้ ครอบครัวเป็นสถานที่สำคัญในการสืบสานวัฒนธรรมพื้นบ้าน วิธีการพื้นฐานการสืบทอดของไฉ่เต๋ยวกิงสีเป็นวิธีการสืบสานในครอบครัว ผู้หญิงในครอบครัวมีบทบาทเป็นครูในการเรียนรู้ของศิลปิน แม้ว่าผู้หญิงจะถูกกีดกันจากการแสดงของไฉ่เต๋ยวกวางสีมาเป็นเวลานานในประวัติศาสตร์ อย่างไรก็ตาม ไฉ่เต๋ยวกวางสีเป็นความบันเทิงที่พวกเขาใช้มากที่สุดในชีวิต พวกเขาการมีความสามารถในการทำความเข้าใจและร้องไฉ่เต๋ยวกวางสีด้วยตนเอง พวกเขาร้องเพลงไปพร้อมกับงานบ้าน ทำให้เด็กๆ ได้อยู่ท่ามกลางเสียงอันไพเราะของไฉ่เต๋ยวกวางสีตั้งแต่อายุน้อย อิทธิพลดังกล่าวไม่เพียงแต่ถือเป็นการศึกษาขั้นต้นเท่านั้น แต่ยังปลูกฝังความสนใจของผู้คนในไฉ่เต๋ยวกวางสีอีกด้วย 2)

วิธีการสืบสานกิจกรรมพื้นบ้านกิจกรรมคติชนวิทยาเป็นห้องเรียนขนาดใหญ่สำหรับการถ่ายทอดวัฒนธรรมชาติพันธุ์และขนบธรรมเนียมพื้นบ้าน และเป็นวิธีการดั้งเดิมและกลไกการดำเนินงานสำหรับการถ่ายทอดวัฒนธรรมชาติพันธุ์และพื้นบ้าน แตกต่างจากแนวทางการศึกษาขั้นพื้นฐานของการศึกษาในโรงเรียนปัจจุบันที่เน้นสาขาวิชาและความรู้อย่างเป็นระบบ แต่เป็นรูปแบบการสอนรูปแบบหนึ่งที่คล้ายกับคอนสตรัคติวิสต์ความรู้ ในกลไกการถ่ายทอดวัฒนธรรมประเภทนี้ คนรุ่นใหม่จะรับรู้ของวัฒนธรรมของชาติอย่างแท้จริง ความรู้ความเข้าใจประเภทนี้ไม่เพียงแต่เป็นความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับความรู้และทักษะเท่านั้น แต่ยังรวมถึงความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับคติชนวิทยา ข้อห้าม กฎเกณฑ์ และระบบด้วย นอกจากนี้ ยังปลูกฝังความสนใจและความผูกพันของคนรุ่นใหม่ในวัฒนธรรมของชาติพันธุ์อีกด้วย ตลอดจนเอกลักษณ์ของชนชาติจ้วงผ่านการร้องไม้เตี้ยวกังสี่ เอกลักษณ์นี้ปรากฏให้เห็นในการสื่อสารระหว่างบุคคล สะท้อนให้เห็นในการแสดงออกของชาวจ้วงทุกคนบนเวทีไม้เตี้ยว ด้วยท่าเต้นแบบจริงจัง เสียงเพลงอันไพเราะ เสียงการร้องเพลงล่องลอยอยู่ในภูเขาและป่าไม้และในหัวใจของชาวจ้วงทุกคน เต็มไปด้วยขุนเขา ป่าไม้ และในใจชาวบ้านจ้วงทุกคน แม้ว่าคนรุ่นหลังที่มีแนวคิดทางโลกสมัยใหม่ จะค่อยๆ ละทิ้งการร้องไม้เตี้ยว และปฏิเสธวัฒนธรรมของชาติพันธุ์ กลไกการศึกษาประเภทนี้ที่ใช้กิจกรรมพื้นบ้านเป็นตัวเชื่อมเป็นการเรียกร้องการกลับมาของความรู้ความเข้าใจทางวัฒนธรรมของชาติพันธุ์และจิตวิญญาณของเยาวชนกวางสี่ 3) วิธีการสืบสานของครูและลูกศิษย์ ได้แก่วิธีการสืบสานของครูและลูกศิษย์ เป็นกลไกหลักในการสืบสานของไม้เตี้ยวกังสี่ ตามคำกล่าวของพื้นบ้าน ไม้เตี้ยวกังสี่ เป็นประวัติศาสตร์ปากเปล่าและ นิทานคำสอน ไม่สามารถแก้ไขได้ตามอำเภอใจ หากได้เกิดในครอบครัว ร้องเพลงไม้เตี้ยว สามารถใช้วิธีการเรียนรู้ผ่านครอบครัว หรือได้รับการสั่งสอนความรู้ของบรรพบุรุษ และทำความเข้าใจด้วยตนเอง บทบาทแบ่งได้เป็นสามประเภท ได้แก่ เจ้โจ่ว ลั่นโจ่ว และเจ้อชีโจ่ววิธีการสืบสานของครูและลูกศิษย์ มีขั้นตอนและกฎเกณฑ์เฉพาะ ประการแรก การไหว้ครู กล่าวคือ ผู้เรียนที่ได้รับการอนุมัติของครูละครแล้ว จะเลือกวันมงคลและนำของขวัญมาให้ครูละคร ของขวัญนี้ใช้สำหรับบูชาเทพเจ้าแห่งการละครและการไหว้ครู ในบรรดาของขวัญนั้น ไก่ถูกใช้เพื่อทำนายดวงชะตา และข้าวเหนียวใช้สำหรับบูชาเทพเจ้าแห่งหุบเขา เพราะมีคำกล่าวกันว่า บรรพบุรุษอาศัยอยู่ริมแม่น้ำและปลาเป็นอาหารทั่วไปของพวกเขา หลังจากรับของขวัญแล้ว ครูก็เลือกวันมงคลเพื่อจัด "พิธีเปิดเรียน" ระหว่างวันที่สามถึงสิบห้าของเดือนแรกของปฏิทินจันทรคติ 4) วิธีการสืบสานไม้เตี้ยวกังสี่ของการศึกษาในโรงเรียน ได้แก่ (1) วิธีการสืบสานในห้องเรียน ในการสอนถ่ายทอดความรู้ ครูเป็นผู้สอนความรู้ นักเรียนเป็นผู้รับความรู้ ซึ่งมีความสัมพันธ์ในแนวตั้งระหว่างครูและนักเรียน ลักษณะที่สำคัญของการสอนในปัจจุบัน เป็นการจัดการเรียนการสอนโดยยึดความรู้เป็นศูนย์กลาง เป็นโครงสร้างการจัดการเรียนการสอนที่เน้นการสืบทอดและการเรียนรู้ความรู้ที่สั่งสมมาจากรุ่นก่อน โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นเปิดสอนหลักสูตร "ไม้เตี้ยวเทงสี่" ซึ่งต้องเน้นที่การปลูกฝังความสนใจและเผยแพร่ความรู้ก่อน ตอนนี้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นหลายคนไม่เข้าใจ "ไม้เตี้ยวกังสี่" เพราะบางคนถึงกับ "เข้าใจผิด" ว่า "ไม้เตี้ยวกังสี่" เป็นสิ่งที่"เขมามาก" และ "ถูกแยกจากยุคสมัย" ดังนั้นเพื่อที่จะเปลี่ยนแนวความคิด จึงจำเป็นต้องเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับไม้เตี้ยวกังสี่ (2) วิธีการสืบสานผ่านการฝึกศิลปะนอกหลักสูตร ปัจจุบันวัฒนธรรมวิทยาเขตของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นที่ได้รับความนิยมมากเนื่องจากมีสมาคมวัฒนธรรมรูปแบบต่างๆ พวกเขา กำลังผุดขึ้นมาเหมือนหน่อไม้ที่ผุดขึ้นหลังฝนฤดูใบไม้ผลิ และนักเรียนมีความ

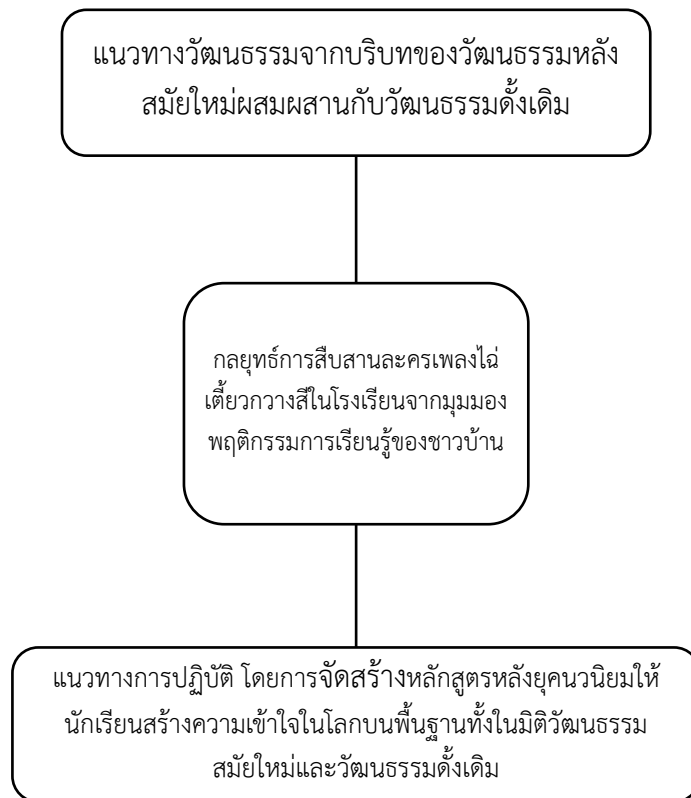
กระตือรือร้นและมีส่วนร่วมอย่างกว้างขวาง สมาคมวัฒนธรรมของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นสามารถพูดได้ว่าเป็นผู้สื่อสารชั้นพื้นฐานที่สุดของดนตรีท้องถิ่นในโรงเรียน เป็นวิธีที่ดีในการเผยแพร่ละครในท้องถิ่นไปยังโรงเรียน นักเรียนมัธยมต้นสามารถจัด"ทีมอดิเรกไฉ่เตี้ยวกววงสี" ในโรงเรียน และเชิญนักแสดงจากคณะ"ไฉ่เตี้ยวกววงสี" มาสอนความรู้ด้านการแสดงบนเวที และช่วยสมาชิกในชั้นเรียนที่สนใจฝึกซ้อมบทละคร "ไฉ่เตี้ยวกววงสี" ที่ง่าย ๆ ของยุคโบราณและสมัยใหม่ โรงเรียนควรระดมชมรมดนตรีและวงดนตรีพื้นบ้านหรือคณะนักเรียนประสานเสียงต่างๆ ที่ได้จัดกิจกรรมบ่อยๆ เพื่อเผยแพร่วัฒนธรรมละครในท้องถิ่นของ "ไฉ่เตี้ยวกววงสี" ในเวลาเดียวกัน การจัดสัมมนาและงานเลี้ยง ช่วงเย็นของ "ไฉ่เตี้ยวกววงสี" เป็นประจำในวิทยาเขตของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น การจัดกิจกรรมการแสดงบางตอนของละครไฉ่เตี้ยวกววงสีที่เขียนและแสดงด้วยนักเรียนของ"กลุ่มงานอดิเรก" และการพัฒนากิจกรรมที่เกี่ยวข้องต่างๆ เป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการพัฒนาความสามารถของนักเรียนมัธยมต้นในด้านละคร การสร้างบรรยากาศวัฒนธรรมดนตรีท้องถิ่นในวิทยาเขตและการสืบสาน"ไฉ่เตี้ยวกววงสี"

วัตถุประสงค์ที่ 2 เพื่อกลยุทธ์การสืบสานการสืบสานวัฒนธรรมละครเพลงไฉ่เตี้ยวในโรงเรียนจากมุมมองพฤติกรรมการเรียนรู้ของชาวบ้าน ผลการวิจัยพบว่า มี 2 แนวทาง ได้แก่ 1) แนวทางวัฒนธรรมหมายถึง การสืบสานไฉ่เตี้ยวกววงสีจากบริบทของวัฒนธรรมหลังสมัยใหม่ บริบททางวัฒนธรรมหลังสมัยใหม่สนับสนุนทฤษฎีดนตรีพหุวัฒนธรรม ที่จะปลดปล่อย "ความแตกต่าง" ของดนตรีจาก "ตรรกะเดียวกัน" ของดนตรีศาสตร์ตะวันตก วาทกรรมต่างๆ เช่น ความหลากหลาย พหุนิยม และความแตกต่างได้กลายเป็นวาทกรรมที่สำคัญในการเปลี่ยนแปลงทางวิชาการระหว่างประเทศและของจีนในปัจจุบัน ความหลากหลายทางวัฒนธรรมมีความสำคัญต่อมนุษย์เช่นเดียวกับความหลากหลายทางชีวภาพเพื่อรักษาสมดุลทางชีวภาพ ในแง่ของความหลากหลายทางวัฒนธรรมเป็นมรดกร่วมกันของมนุษยชาติ ความไม่สมดุลในการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมในโลกในปัจจุบันเป็นภัยคุกคามต่อความหลากหลายทางวัฒนธรรม ซึ่งมีความจำเป็นในการปรับเปลี่ยนให้เกิดความสมดุลในการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรม ความหลากหลายทางวัฒนธรรมเป็นหนึ่งในแรงขับเคลื่อนของการพัฒนา การสนทนาระหว่างอารยธรรมและวัฒนธรรมต่างๆ มีความเป็นไปได้และมีความสำคัญอย่างมาก ความงดงามของความหลากหลายทางวัฒนธรรมเป็นการตระหนักถึงความงามอยู่ในความแตกต่าง ซึ่งความแตกต่างทำให้เกิดความงาม ในด้านวัฒนธรรมดนตรี เราสามารถวิเคราะห์ดนตรีตามหน้าที่ของภาษาประจำวันของดนตรีชาติต่างๆ ได้ วิธีคิดในการวิเคราะห์ดนตรีจีนด้วยแนวคิดทางดนตรีตะวันตกก็เป็นการใช้คำบางคำที่มีความหมายในบริบทอื่นอย่างไม่เหมาะสม เหมือนกับการปะปนกันระหว่างหมากรุกกับหมากฮอส หมากรุกและหมากฮอสไม่ได้เหมือนกันโดยพื้นฐานแล้ว เช่นเดียวกับดนตรียุโรป เพลงจีน เพลงอินเดีย เพลงอาหรับ และเพลงแอฟริกัน ล้วนแต่ไม่เหมือนกัน พวกเขาเป็นเพียง "ความคล้ายคลึงกันในกรอบคร่าว" ดนตรีในชีวิตจริงของชนชาติต่าง ๆ มีหลายประเภท ดนตรีเหล่านี้ไม่ใช่ระบบที่รวมกันเป็นหนึ่งเดียวแต่มีการบรรจบกันและเชื่อมโยงกับรูปแบบชีวิตที่เฉพาะเจาะจงหรือวัตถุประสงค์ในทางปฏิบัติ มีความเกี่ยวข้องกันแต่ไม่รวมกันเป็นหนึ่งเดียว มานุษยวิทยาดนตรีวิเคราะห์ดนตรีในฐานะที่เป็นวัฒนธรรมซึ่งสามารถกล่าวได้ว่าเป็นการวิเคราะห์ภาษาในชีวิตประจำวัน ดนตรีที่มีความหลากหลายได้รับการส่งเสริมในการศึกษาดนตรีนานาชาติ โมเดลดนตรีตะวันตกทั้งในปัจจุบันและอนาคตไม่ควรเป็นพื้นฐานของหลักสูตรดนตรีจีน การสร้างเนื้อหาหลักของวาทกรรมดนตรีจีน

ควรเป็นกระบวนการที่มีระบบ "เอกราช" แทนที่จะเป็นกระบวนการปัจจุบันที่เป็นระบบวาทกรรมที่ " การพึ่งพา" 2) แนวทางการปฏิบัติ หมายถึง แนวทางหลักสูตรของมุมมองหลักสูตรหลังยุคนิยมมุมมองหลักสูตรหลังยุคนิยมเชื่อว่า นักเรียนแต่ละคนสร้างความเข้าใจในโลกบนพื้นฐานของความรู้และประสบการณ์ดั้งเดิมของตนเอง อนุญาตและเคารพในบุคลิกภาพและความเข้าใจที่แตกต่างกันของนักเรียนแต่ละคน เนื่องจากอิทธิพลของการบริจาต ศักยภาพ ภูมิหลังทางการศึกษา ความสามารถทางบุคลิกภาพ นิสัยการใช้ชีวิต และปัจจัยอื่น ๆ นักเรียนทุกคนมีวิธีการคิดและการวางแผนค่านิยมของตนเอง คนหนึ่งแตกต่างจากคนอื่น ซึ่งหมายความว่าพวกเขาจะมีความหลากหลายอย่างแน่นอน มุมมองหลักสูตรหลังยุคนิยมยอมรับความแตกต่างของบุคคลนี้ จากมุมมองของหลักสูตรหลังยุคนิยม โดยผ่านการสร้างอย่างแข็งขันของนักเรียนเท่านั้นที่ข้อมูลสามารถกลายเป็นความรู้ในโครงสร้างความรู้ความเข้าใจของนักเรียน ดังนั้นห้องเรียนหลังสมัยใหม่จึงควรเปิดกว้างและยืดหยุ่น การเรียนการสอนที่ดีขึ้นอยู่กับว่าได้ดึงศักยภาพของนักเรียนออกมาจริงหรือไม่ ที่จะปลูกฝังจิตวิญญาณการสำรวจของนักเรียน จิตสำนึกที่เป็นนวัตกรรม และความสามารถเชิงนวัตกรรม เพื่อให้บรรลุเป้าหมายนี้ ครูต้องระดมความกระตือรือร้นในการเรียนรู้ของนักเรียนอย่างเต็มที่ กระตุ้นให้นักเรียนคิดในเชิงบวก ชี้นำให้นักเรียนอภิปราย ส่งเสริมให้นักเรียนกล้าพูด และสร้างบรรยากาศการสอนในห้องเรียนที่กลมกลืน กระฉับกระเฉง กระตือรือร้น นำเรียนรมย์ และผ่อนคลาย ในบรรยากาศห้องเรียนนี้ นักเรียนทุกคนมีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนรู้ทั้งหมด ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าการสอนมุ่งเน้นไปที่นักเรียนทุกคน และการปลูกฝังความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียน การคิดที่แตกต่างกัน และความสามารถในการคิดเชื่อมโยงอย่างเต็มที่ มุมมองหลักสูตรหลังยุคนิยมเชื่อว่า หลักสูตรควรมีความหลากหลาย และเป้าหมายของหลักสูตรควรไปไกลกว่าการให้ความรู้ต่อการดำรงอยู่ของนักเรียน และทำการปรับเปลี่ยนตามความเหมาะสมต่อไปเมื่อความต้องการเปลี่ยนแปลง เนื้อหาของหลักสูตรควรมีความอุดมสมบูรณ์และมีความแตกต่างที่หลากหลาย ซึ่งสามารถตอบสนองความต้องการที่แตกต่างกันของแต่ละคนได้มากที่สุด ดังนั้นในแง่ของวัตถุประสงค์ของหลักสูตรไฉ่เตียวกวางสี จึงควรเสนอให้เปลี่ยนการพัฒนาของการถ่ายทอดความรู้มากเกินไป โดยเน้นการสร้างทัศนคติการเรียนรู้เชิงรุกทำให้กระบวนการการเรียนรู้ความรู้และทักษะกลายเป็นกระบวนการของนักเรียนที่เรียนรู้และสร้างค่านิยมที่ถูกต้อง จากที่เน้นการสอนความรู้และทักษะอย่างเรียบง่ายในอดีตแปรสภาพเป็นการเรียนการสอน"แบบตรีเอกานุภาพ ที่ประกอบด้วยองค์ความรู้และทักษะ กระบวนการและวิธีการ ทัศนคติและค่านิยม"

องค์ความรู้ใหม่

งานวิจัยเรื่อง กลยุทธ์การสืบสานละครเพลงไฉ่เตียวกวางสีในโรงเรียนจากมุมมองพฤติกรรมการเรียนรู้ของชาวบ้าน ทำให้ได้องค์ความรู้ใหม่ ดังนี้

รูปภาพที่ 1 องค์ความรู้จากการวิจัย

อภิปรายผลการวิจัย

ผลจากการวิจัยวัตถุประสงค์ที่ 1 พบว่า เพื่อศึกษาวิเคราะห์สภาพการสืบสานละครเพลงโฉมเดี่ยวทวงสี่ในโรงเรียนจากมุมมองพฤติกรรมการเรียนรู้ของชาวบ้าน ผลการวิจัยพบว่า ละครเพลงโฉมเดี่ยวทวงสี่ เป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ที่สำคัญในประเทศจีนเป็นส่วนสำคัญของวัฒนธรรมดั้งเดิมของจีนโดยเฉพาะในทวงสี่และมีคุณค่าทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมที่สำคัญ มีวิธีการสืบสานประกอบด้วย 4 วิธี ได้แก่ 1) วิธีการสืบสานในตระกูล วิธีการสืบสานพื้นบ้านของโฉมเดี่ยวทวงสี่มักใช้ครอบครัวเป็นตัวเชื่อม ในครอบครัวผู้ใหญ่สอนคนรุ่นต่อไป และคนที่อายุมาก กว่าสอนรุ่นน้อง ที่นี้เราเรียกว่า วิธีการสืบสานในตระกูล สำหรับวิธีการสืบสานพื้นบ้านของโฉมเดี่ยวทวงสี่ วิธีการสืบสานในตระกูลเป็นวิธีการสืบสานที่เป็นตัวแทนและเป็นสากลที่สุด ไม่ว่าละครโฉมเดี่ยวรายการใด สามารถใช้ครอบครัวเป็นตัวเชื่อมโยงของการสืบทอดได้ ครอบครัวเป็นสถานที่สำคัญในการสืบสานวัฒนธรรมพื้นบ้าน วิธีการพื้นฐานการสืบทอดของโฉมเดี่ยวทวงสี่เป็นวิธีการสืบสานในครอบครัว ผู้หญิงในครอบครัวมีบทบาทเป็นครูในการเรียนรู้ของศิลปิน แม้ว่าผู้หญิงจะถูกกีดกันจากการแสดงของโฉมเดี่ยวทวงสี่มาเป็นเวลานานในประวัติศาสตร์ อย่างไรก็ตาม โฉมเดี่ยวทวงสี่เป็นความบันเทิงที่พวกเขาใช้มากที่สุดในชีวิต พวกเขาสามารถมีความสามารถในการทำความเข้าใจและร้องโฉมเดี่ยวทวงสี่ด้วยตนเอง พวกเขาร้องเพลงไปพร้อมกับงานบ้าน ทำให้เด็กๆ ได้อยู่ท่ามกลางเสียงอันไพเราะของโฉมเดี่ยวทวงสี่ตั้งแต่อายุยังน้อย อิทธิพลดังกล่าวไม่เพียงแต่ถือเป็นการศึกษาขั้นต้นเท่านั้น แต่ยังปลูกฝังความสนใจของผู้คนในโฉมเดี่ยวทวงสี่อีกด้วย 2) วิธีการสืบสานกิจกรรมพื้นบ้านกิจกรรมคติชนวิทยาเป็นห้องเรียนขนาดใหญ่สำหรับการ

ถ่ายทอดวัฒนธรรมชาติพันธุ์และขนบธรรมเนียมพื้นบ้าน และเป็นวิธีการดั้งเดิมและกลไกการดำเนินงานสำหรับการถ่ายทอดวัฒนธรรมชาติพันธุ์และพื้นบ้าน แตกต่างจากแนวคิดการศึกษาขั้นพื้นฐานของการศึกษาในโรงเรียนปัจจุบันที่เน้นสาขาวิชาและความรู้อย่างเป็นระบบ แต่เป็นรูปแบบการสอนรูปแบบหนึ่งที่คล้ายกับคอนสตรัคติวิสต์ความรู้ ในกลไกการถ่ายทอดวัฒนธรรมประเภทนี้ คนรุ่นใหม่จะรับรู้ของวัฒนธรรมของชาติอย่างแท้จริง ความรู้ความเข้าใจประเภทนี้ไม่เพียงแต่เป็นความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับความรู้และทักษะเท่านั้น แต่ยังรวมถึงความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับคติชนวิทยา ข้อห้าม กฎเกณฑ์ และระบบด้วย นอกจากนี้ ยังปลูกฝังความสนใจและความผูกพันของคนรุ่นใหม่ในวัฒนธรรมของชาติพันธุ์อีกด้วย ตลอดจนเอกลักษณ์ของชนชาติจ้วงผ่านการร้องไห้เตี้ยวกังสี่ เอกลักษณ์นี้ปรากฏให้เห็นในการสื่อสารระหว่างบุคคล สะท้อนให้เห็นในการแสดงออกของชาวจ้วงทุกคนบนเวทีไฉ่เตี้ยว ด้วยท่าเต้นแบบจริงจัง เสียงเพลงอันไพเราะ เสียงการร้องเพลงล่องลอยอยู่ในภูเขาและป่าไม้และในหัวใจของชาวจ้วงทุกคน เต็มไปด้วยขุนเขา ป่าไม้ และในใจชาวบ้านจ้วงทุกคน แม้ว่าคนรุ่นใหม่ที่มีแนวคิดทางโลกสมัยใหม่ จะค่อยๆ ละทิ้งการร้องไห้เตี้ยว และปฏิเสธวัฒนธรรมของชาติพันธุ์ กลไกการศึกษาประเภทนี้ที่ใช้กิจกรรมพื้นบ้านเป็นตัวเชื่อมเป็นการเรียกร้องการกลับมาของความรู้ความเข้าใจทางวัฒนธรรมของชาติพันธุ์และจิตวิญญาณของเยาวชนกวางสี่ 3) วิธีการสืบสานของครูและลูกศิษย์

ได้แก่วิธีการสืบสานของครูและลูกศิษย์ เป็นกลไกหลักในการสืบสานของไฉ่เตี้ยวกวางสี่ ตามคำกล่าวของพื้นบ้าน ไฉ่เตี้ยวกวางสี่ เป็นประวัติศาสตร์ปากเปล่าและ นิทานคำสอน ไม่สามารถแก้ไขได้ตามอำเภอใจ หากได้เกิดในครอบครัวร้องเพลงไฉ่เตี้ยว สามารถใช้วิธีการเรียนรู้ผ่านครอบครัว หรือได้รับการสั่งสอนความรู้ของบรรพบุรุษ และทำความเข้าใจด้วยตนเอง บทบาทแบ่งได้เป็นสามประเภท ได้แก่ เจิ้งโจ่ว ลั่นโจ่ว และเจ้อชีโจ่ว วิธีการสืบสานของครูและลูกศิษย์ มีขั้นตอนและกฎเกณฑ์เฉพาะ ประการแรก การไหว้ครู กล่าวคือ ผู้เรียนที่ได้รับการอนุมัติของครูละครแล้ว จะเลือกวันมงคลและนำของขวัญมาให้ครูละคร ของขวัญนี้ใช้สำหรับบูชาเทพเจ้าแห่งการละครและการไหว้ครู ในบรรดาของขวัญนั้น ไก่ถูกใช้เพื่อทำนายดวงชะตา และข้าวเหนียวใช้สำหรับบูชาเทพเจ้าแห่งหุบเขา เพราะมีคำกล่าวกันว่า บรรพบุรุษอาศัยอยู่ริมแม่น้ำและปลาเป็นอาหารทั่วไปของพวกเขา หลังจากรับของขวัญแล้ว ครูก็เลือกวันมงคลเพื่อจัด "พิธีเปิดเรียน" ระหว่างวันที่สามถึงสิบห้าของเดือนแรกของปฏิทินจันทรคติ 4) วิธีการสืบสานไฉ่เตี้ยวกวางสี่ของการศึกษาในโรงเรียน ได้แก่ (1) วิธีการสืบสานในห้องเรียน ในการสอนถ่ายทอดความรู้ ครูเป็นผู้สอนความรู้ นักเรียนเป็นผู้รับความรู้ ซึ่งมีความสัมพันธ์ในแนวตั้งระหว่างครูและนักเรียน ลักษณะที่สำคัญของการสอนในปัจจุบัน เป็นการจัดการเรียนการสอนโดยยึดความรู้เป็นศูนย์กลาง เป็นโครงสร้างการจัดการเรียนการสอนที่เน้นการสืบทอดและการเรียนรู้ความรู้ที่สั่งสมมาจากรุ่นก่อน โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นเปิดสอนหลักสูตร "ไฉ่เตี้ยวเทงสี่" ซึ่งต้องเน้นที่การปลูกฝังความสนใจและเผยแพร่ความรู้ก่อน ตอนนี้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นหลายคนไม่เข้าใจ "ไฉ่เตี้ยวกวางสี่" เพราะบางคนถึงกับ "เข้าใจผิด" ว่า "ไฉ่เตี้ยวกวางสี่" เป็นสิ่งที่ "เขมามาก" และ "ถูกแยกจากยุคสมัย" ดังนั้นเพื่อที่จะเปลี่ยนแนวความคิด จึงจำเป็นต้องเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับไฉ่เตี้ยวกวางสี่ (2) วิธีการสืบสานผ่านการฝึกศิลปะนอกหลักสูตร ปัจจุบันวัฒนธรรมวิทยาเขตของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นที่ได้รับความนิยมมากเนื่องจากมีสมาคมวัฒนธรรมรูปแบบต่างๆ พวกเขากำลังผุดขึ้นมาเหมือนหน่อไม้ที่ผุดขึ้นหลังฝนฤดูใบไม้ผลิ และนักเรียนมีความกระตือรือร้นและมีส่วนร่วมอย่างกว้างขวาง สมาคมวัฒนธรรมของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นสามารถพูดได้

ว่าเป็นผู้สื่อสารชั้นพื้นฐานที่สุดของดนตรีท้องถิ่นในโรงเรียน เป็นวิธีที่ดีในการเผยแพร่ละครในท้องถิ่นไปยังโรงเรียน นักเรียนมัธยมต้นสามารถจัด"ทีมอดิเรกไฉ่เตี้ยวกววงสี" ในโรงเรียน และเชิญนักแสดงจากคณะ"ไฉ่เตี้ยวกววงสี" มาสอนความรู้ด้านการแสดงบนเวที และช่วยสมาชิกในชั้นเรียนที่สนใจฝึกซ้อมบทร้อง "ไฉ่เตี้ยวกววงสี" ที่ง่ายๆ ของยุคโบราณและสมัยใหม่ โรงเรียนควรระดมชมรมดนตรีและวงดนตรีพื้นบ้านหรือคณะนักร้องประสานเสียงต่างๆ ที่ได้จัดกิจกรรมบ่อยๆ เพื่อเผยแพร่วัฒนธรรมละครในท้องถิ่นของ "ไฉ่เตี้ยวกววงสี" ในเวลาเดียวกัน การจัดสัมมนาและงานเลี้ยง ช่วงเย็นของ "ไฉ่เตี้ยวกววงสี" เป็นประจำในวิทยาเขตของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น การจัดกิจกรรมการแสดงบางตอนของละครไฉ่เตี้ยวกววงสีที่เขียนและแสดงด้วยนักเรียนของ"กลุ่มงานอดิเรก" และการพัฒนากิจกรรมที่เกี่ยวข้องต่างๆ เป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการพัฒนาความสามารถของนักเรียนมัธยมต้นในด้านละคร การสร้างบรรยากาศวัฒนธรรมดนตรีท้องถิ่นในวิทยาเขต และการสืบสาน"ไฉ่เตี้ยวกววงสี" ที่เป็นเช่นนี้เพราะศิลปิน เก่าบางคนถึงแก่กรรมแล้ว และ ผู้ที่มีทักษะอายุกำลังแก่ลงไปเรื่อยๆ ผู้มีเกียรติและทักษะที่ยอดเยี่ยมมีน้อยลง การแสดงแบบดั้งเดิมบางอย่างไม่มีใครสามารถใช้ทักษะและเทคนิคต่อไปได้ทำให้เกิดการสูญเสีย อีกสาเหตุที่สำคัญคือ โรงเรียนศิลปะในกววงสีที่เปิดสอนหลักสูตรไฉ่เตี้ยวมีน้อยมาก เพื่อออกแบบไฉ่เตี้ยวเรียนรู้อย่างมืออาชีพ แม้ว่านาฏศิลป์บางกลุ่มยังรับสมัครเด็กฝึกงาน บางคนทำตาม แต่ประเพณีการสอนด้วยวาจาและใจต่อใจนี้ ในการพัฒนาอย่างรวดเร็วของวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีในปัจจุบัน สถานการณ์ไม่เอื้อต่อการสืบสานอนุรักษ์การแสดงละครไฉ่เตี้ยว ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ Zhang Jilin & An Zhenyi,(2014) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การวิจัยกลยุทธ์การสืบทอดและการปกป้องศิลปะไฉ่เตี้ยวกววงสี พบว่า การคุ้มครองผู้สืบทอดเป็นหนึ่งในเนื้อหาหลักของการคุ้มครองมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ แม้ว่าทรัพยากรทางการเงินในพื้นที่กลุ่มชาติพันธุ์จะไม่เพียงพอ แต่ก็สามารถสร้างบรรยากาศความคิดเห็นของสาธารณชน สภาพแวดล้อมทางสังคมและวัฒนธรรม ฯลฯ เพื่อปรับปรุงสถานะทางสังคมของศิลปินไฉ่เตี้ยวและเพิ่มความรู้สึกของอัตลักษณ์ทางสังคม ในเวลาเดียวกัน หลายฝ่ายได้สร้างความมั่นใจ พยายามอย่างเต็มที่ในการปรับปรุงการอนุรักษ์ศิลปินไฉ่เตี้ยว และจัดตั้งกองทุนพิเศษเพื่อให้มีพรสวรรค์ในการสืบทอดพื้นฐานและต่อเนื่อง โรงเรียนในกววงสี มีสภาพทางภูมิศาสตร์ที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวโดยการปรับสปีเป็นการศึกษามรดกในวิทยาเขต นักศึกษามักจะได้ยินเสียงร้องเพลงและการแสดงของคนรุ่นก่อน ๆ ในชีวิต ซึ่งสะดวกสำหรับนักเรียนที่จะเข้าใจและสัมผัสประสบการณ์ในเชิงลึก ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ Li Yidan (2016) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง มรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ไฉ่เตี้ยวกุ้ยหลิน พบว่าการพัฒนาและนวัตกรรมคือความมีชีวิตชีวาของศิลปะ ในฐานะที่เป็นศิลปะพื้นบ้าน ไฉ่เตี้ยวมาจากวิถีชีวิตของคนวัยทำงาน ดังนั้น ในกระบวนการสืบทอด เราควรใส่เนื้อหาที่มีสีสันที่เต็มไปด้วยรสนิยมแห่งยุคสมัยบวกและ สามารถสะท้อนชีวิตร่วมสมัยได้อย่างเต็มที่ ท่วงทำนอง ในขณะที่ให้พลังใหม่แก่การบูรณาการไฉ่เตี้ยวเข้าสู่สมัยใหม่ ให้ท่วงทำนองเข้าสู่ความสง่างาม และตระหนักถึงการเปลี่ยนแปลงจากความหยาบคายไปสู่ความสง่างาม การสืบทอดมิใช่เพื่อการพัฒนาที่ดีขึ้น และการวิเคราะห์มิใช่เพื่อความก้าวหน้าที่ดีขึ้น หลังจากความเข้าใจอย่างลึกซึ้งเกี่ยวกับสถานะปัจจุบันของมรดกของไฉ่เตี้ยวและเหตุผลแล้ว จำเป็นต้องแก้ไขวิกฤตของการสืบทอดตามความสำคัญพิเศษไฉ่เตี้ยวและเปิดช่องทางใหม่เพื่อการส่งเสริมการพัฒนาไฉ่เตี้ยวให้ดีขึ้นและยาวนานขึ้นในมรดกของโรงเรียน และในขณะเดียวกันก็เสริมสร้างการศึกษา

อุดมการณ์และวัฒนธรรม ส่งเสริมคุณค่าและความสำคัญของมรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ ปกป้องการและสืบทอดไว้ได้เพื่ออนาคตที่ยั่งยืน ใฝ่ใญ่กว้างเข้าสู่การสอนดนตรีในห้องเรียนเสริมสร้างการศึกษา ด้านดนตรีและศิลปะ และขยายวิสัยทัศน์ของนักเรียนส่งเสริมการ พัฒนาความสามารถในการชื่นชมศิลปะของนักเรียนและความสามารถด้านสุนทรีย์ และปรับปรุงความครอบคลุมของนักเรียนและพัฒนา มีบทบาทเชิงบวก

ผลจากการวิจัยวัตถุประสงค์ที่ 2 พบว่า เพื่อเสนอกลยุทธ์การสืบสานการสืบสานวัฒนธรรมละครเพลง ใฝ่ใญ่ในห้องเรียนจากมุมมองพฤติกรรมการเรียนรู้ของชาวบ้าน ผลการวิจัย พบว่า มี 2 แนวทาง ได้แก่ 1. แนวทางวัฒนธรรม หมายถึง การสืบสานใฝ่ใญ่กว้างจากบริบทของวัฒนธรรมหลังสมัยใหม่ บริบททางวัฒนธรรมหลังสมัยใหม่สนับสนุนทฤษฎีดนตรีพหุวัฒนธรรม ที่จะปลดปล่อย "ความแตกต่าง" ของดนตรีจาก "ตรรกะเดียวกัน" ของดนตรีศาสตร์ตะวันตก วาทกรรมต่างๆ เช่น ความหลากหลาย พหุนิยม และความแตกต่างได้กลายเป็นวาทกรรมที่สำคัญในการเปลี่ยนแปลงทางวิชาการระหว่างประเทศและของจีนในปัจจุบัน ความหลากหลายทางวัฒนธรรมมีความสำคัญต่อมนุษย์เช่นเดียวกับความหลากหลายทางชีวภาพเพื่อรักษาสมดุลทางชีวภาพ ในแง่นี้ ความหลากหลายทางวัฒนธรรมเป็นมรดกร่วมกันของมนุษยชาติ ความไม่สมดุลในการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมในโลกในปัจจุบันเป็นภัยคุกคามต่อความหลากหลายทางวัฒนธรรม ซึ่งมีความจำเป็นในการปรับเปลี่ยนให้เกิดความสมดุลในการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรม ความหลากหลายทางวัฒนธรรมเป็นหนึ่งในแรงขับเคลื่อนของการพัฒนา การสนทนาระหว่างอารยธรรมและวัฒนธรรมต่างๆ มีความเป็นไปได้และมีความสำคัญอย่างมาก ความงดงามของความหลากหลายทางวัฒนธรรมเป็นการตระหนักถึงความงามอยู่ในความแตกต่าง ซึ่งความแตกต่างทำให้เกิดความงาม ในด้านวัฒนธรรมดนตรี เราสามารถวิเคราะห์ดนตรีตามหน้าที่ของภาษาประจำวันของดนตรีชาติต่างๆ ได้ วิธีคิดในการวิเคราะห์ดนตรีจีนด้วยแนวคิดทางดนตรีตะวันตกก็เป็นการใช้คำบางคำที่มีความหมายในบริบทอื่นอย่างไม่เหมาะสม เหมือนกับการปะปนกันระหว่างหมากรุกกับหมากรุก หมากรุกและหมากรุกไม่ได้เหมือนกันโดยพื้นฐานแล้ว เช่นเดียวกับดนตรียุโรป เพลงจีน เพลงอินเดีย เพลงอาหรับ และเพลงแอฟริกัน ล้วนแต่ไม่เหมือนกัน พวกเขาเป็นเพียง "ความคล้ายคลึงกันในครอบครัว" ดนตรีในชีวิตจริงของชนชาติต่าง ๆ มีหลายประเภท ดนตรีเหล่านี้ไม่ใช่ระบบที่รวมกันเป็นหนึ่งเดียวแต่มีการบรรจบกันและเชื่อมโยงกับรูปแบบชีวิตที่เฉพาะเจาะจงหรือวัตถุประสงค์ในทางปฏิบัติ มีความเกี่ยวข้องกันแต่ไม่รวมกันเป็นหนึ่งเดียว มานุษยวิทยาดนตรีวิเคราะห์ดนตรีในฐานะที่เป็นวัฒนธรรมซึ่งสามารถกล่าวได้ว่าเป็นการวิเคราะห์ภาษาในชีวิตประจำวัน ดนตรีที่มีความหลากหลายได้รับการส่งเสริมในการศึกษาดนตรีนานาชาติ โมเดลดนตรีตะวันตกทั้งในปัจจุบันและอนาคตไม่ควรเป็นพื้นฐานของหลักสูตรดนตรีจีน การสร้างเนื้อหาหลักของวาทกรรมดนตรีจีนควรเป็นกระบวนทัศน์ที่มีระบบ "เอกราช" แทนที่จะเป็นกระบวนทัศน์ปัจจุบันที่เป็นระบบวาทกรรมที่ "การพึ่งพา"2. แนวทางการปฏิบัติ หมายถึง แนวทางหลักสูตรของมุมมองหลักสูตรหลังยุคนวนิยายมุมมองหลักสูตรหลังยุคนวนิยายเชื่อว่า นักเรียนแต่ละคนสร้างความเข้าใจในโลกบนพื้นฐานของความรู้อยู่และประสบการณ์ดั้งเดิมของตนเอง อนุญาตและเคารพในบุคลิกภาพและความเข้าใจที่แตกต่างกันของนักเรียนแต่ละคน เนื่องจากอิทธิพลของการบริจาค ศักยภาพ ภูมิหลังทางการศึกษาความสามารถทางบุคลิกภาพ นิสัยการใช้ชีวิต และปัจจัยอื่น ๆ นักเรียนทุกคนมีวิธีการคิดและการวางแผน

ค่านิยมของตนเอง คนหนึ่งแตกต่างจากคนอื่น ซึ่งหมายความว่าพวกเขาจะมีความหลากหลายอย่างแน่นอน มุมมองหลักสูตรหลังยุคทุนนิยมยอมรับความแตกต่างของบุคคลนี้ จากมุมมองของหลักสูตรหลังยุคทุนนิยม โดยผ่านการสร้างอย่างแข็งขันของนักเรียนเท่านั้นที่ข้อมูลสามารถกลายเป็นความรู้ในโครงสร้างความรู้ความเข้าใจของนักเรียน ดังนั้นห้องเรียนหลังสมัยใหม่จึงควรเปิดกว้างและยืดหยุ่น การเรียนการสอนที่ดีขึ้นอยู่กับว่าได้ดึงศักยภาพของนักเรียนออกมาจริงหรือไม่ ที่จะปลูกฝังจิตวิญญาณการสำรวจของนักเรียน จิตสำนึกที่เป็นนวัตกรรม และความสามารถเชิงนวัตกรรม เพื่อให้บรรลุเป้าหมายนี้ ครูต้องระดมความกระตือรือร้นในการเรียนรู้ของนักเรียนอย่างเต็มที่ กระตุ้นให้นักเรียนคิดในเชิงบวก ชี้นำให้นักเรียนอภิปราย ส่งเสริมให้นักเรียนกล้าพูด และสร้างบรรยากาศการสอนในห้องเรียนที่กลมกลืน กระฉับกระเฉง กระตือรือร้น นำเรียนรมย์ และผ่อนคลาย ในบรรยากาศห้องเรียนนี้ นักเรียนทุกคนมีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนรู้ทั้งหมด ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าการสอนมุ่งเน้นไปที่นักเรียนทุกคน และการปลูกฝังความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียน การคิดที่แตกต่างกัน และความสามารถในการคิดเชื่อมโยงอย่างเต็มที่ มุมมองหลักสูตรหลังยุคทุนนิยมเชื่อว่า หลักสูตรควรมีความหลากหลาย และเป้าหมายของหลักสูตรควรไปไกลกว่าการให้ความรู้ต่อการดำรงอยู่ของนักเรียน และทำการปรับเปลี่ยนตามความเหมาะสมต่อไปเมื่อความต้องการเปลี่ยนแปลง เนื้อหาของหลักสูตรควรมีความอุดมสมบูรณ์และมีความแตกต่างที่หลากหลาย ซึ่งสามารถตอบสนองความต้องการที่แตกต่างกันของแต่ละคนได้มากที่สุด ดังนั้นในแง่ของวัตถุประสงค์ของหลักสูตรไฉ่เตี๋ยววงสี จึงควรเสนอให้เปลี่ยนการพัฒนาของการถ่ายทอดความรู้มากเกินไป โดยเน้นการสร้างทัศนคติการเรียนรู้เชิงรุกทำให้กระบวนการการเรียนรู้ความรู้และทักษะกลายเป็นกระบวนการของนักเรียนที่เรียนรู้และสร้างค่านิยมที่ถูกต้อง จากที่เน้นการสอนความรู้และทักษะอย่างเรียบง่ายในอดีตแปรสภาพเป็นการเรียนการสอน"แบบตรีเอกานุภาพ ที่ประกอบด้วยองค์ความรู้ และทักษะ กระบวนการและวิธีการ ทัศนคติและค่านิยม" ที่เป็นเช่นนี้เพราะในการพัฒนาและวิจัยหลักสูตรไฉ่เตี๋ยวในโรงเรียนและมหาวิทยาลัย เนื้อหาหลักคือ กลุ่มคณาจารย์ได้แก่ ครูจากโรงเรียนต่าง ๆ ที่รับผิดชอบหลักสูตรทั่วไปหรือผู้เชี่ยวชาญที่ได้รับการว่าจ้างจาก ภายนอกแน่นอนว่า ครูสอนดนตรีในแต่ละโรงเรียนมีสัดส่วนมาก และโดยทั่วไปแล้ว พวกเขาจะต้องสอนหลายหลักสูตร ในขณะที่ครูสอนละครไฉ่เตี๋ยวมีจำนวนน้อยบางโรงเรียนยังใช้ครู จากแผนการสอนวรรณคดี และการวิจัยเพื่อสอนเกี่ยวกับละครไฉ่เตี๋ยวในการสอนที่แท้จริงนั้นเกี่ยวกับการชมวรรณกรรมมากกว่า เพื่อแก้ปัญหาขาดแคลนครู โรงเรียนและมหาวิทยาลัยบางแห่ง จึงจ้างผู้สืบทอดไฉ่เตี๋ยวหรือศิลปินพื้นบ้านของวงสีมาเป็นครู แต่ครูที่จ้างมาก่อนข้างจะมีอายุมากและไม่ค่อยคุ้นเคยกับการสอนในห้องเรียนมากนัก ผลกระทบที่ตามมาคือ "ร้องเพลงละครไฉ่เตี๋ยวได้แต่สอนไม่เป็น" ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Tang Wensheng,(2018) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การวิจัยเกี่ยวกับสถานะที่เป็นอยู่และกลยุทธ์ของอู่โจวไฉ่เตี๋ยวในการเข้าสู่วิทยาลัยและมหาวิทยาลัยวงสี พบว่าผู้ชมเป็นกำลังหลักในการอนุรักษ์และส่งเสริมความมีชีวิตชีวาของการแสดงละครไฉ่เตี๋ยว ปัจจุบัน สังคมกำลังก้าวหน้า และเวลากำลังพัฒนา ผู้ชมการแสดงละครไฉ่เตี๋ยวจะน้อยลงเรื่อยๆ ผู้ชมส่วนใหญ่เป็นผู้สูงอายุและผู้ชมในพื้นที่ชนบท โดยเฉพาะผู้ชมในชนบท ไม่มีความต้องการสูงและความบันเทิงน้อยลง ศิลปะการอุปรากรควรเข้ามาในเขตพื้นที่เหล่านี้อย่างแข็งขันระดับวัฒนธรรมของนักเรียนและนักศึกษา ค่อนข้างสูงเพื่อให้ให้นักเรียนและศึกษาสามารถติดต่อและชื่นชมศิลปะการแสดงละครไฉ่เตี๋ยวเพื่อให้พวกเขาจะ

ค่อยๆเข้าใจศิลปะของละครโฉงเดี่ยวละครโฉงเดี่ยวเป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ของจีนที่ยอดเยี่ยมเพื่อนำไปปฏิบัติได้ดีขึ้นนวัตกรรมและการสืบทอดของโฉงเดี่ยวกวางสี ในปัจจุบัน จำเป็นต้องได้รับการเร่งในกระบวนการสืบทอดและไม่ค่อยมีคนวัยรุ่นใหม่ใส่ใจกับวัฒนธรรมแบบดั้งเดิม ด้วยเหตุนี้ ซึ่งทำให้เกิดช่องว่างในการสืบทอดของวัฒนธรรมท้องถิ่น เช่น ละครโฉงเดี่ยวกวางสี สอดคล้องกับงานวิจัยของ Chen Hong,(2021) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การสืบสานและนวัตกรรมละครโฉงเดี่ยวอี้โจว (Yizhou City) พบว่าการใช้ประโยชน์จากสื่อปัจจุบัน ภาพยนตร์ และโทรทัศน์ ละครปรับสีจะถูกนำเสนอในมุมมองของสาธารณชน และการแสดงของเพลงละครโฉงเดี่ยวของเมืองอี้โจวของกวางสี จะถูกเพิ่มอย่างเหมาะสมในเทศกาลของวัฒนธรรมต่างๆ เพื่อดึงดูดความสนใจของผู้คนในการเรียนรู้ศิลปะดั้งเดิมและ นำละครเพลงมาสู่สายตาของสาธารณชน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในนิทรรศการศิลปะที่สำคัญ จำเป็นต้องใช้วิธีการฝึกอบรมแบบมีทิศทาง ปรับทิศทางความสามารถของละครโฉงเดี่ยว รวบรวมเนื้อหาโฉงเดี่ยวที่เกี่ยวข้อง และส่งเสริมเรื่องราวของสคริปต์โฉงเดี่ยวอย่างครอบคลุม ซึ่งไม่เพียงแต่เพิ่มพูนความรู้ของผู้คน แต่ยังช่วยให้พวกเขาได้สัมผัสกับโฉงเดี่ยวของกวางสี จากนั้นจึงตระหนักถึงความเชี่ยวชาญและความนิยมของเอฟเฟกต์การสื่อสาร ให้ผู้คนได้ยอมรับวัฒนธรรมดั้งเดิมของละครโฉงเดี่ยวจากใจผู้ชม ปรับปรุงคุณภาพที่ครอบคลุม เพื่อให้วัฒนธรรมได้ได้เข้าสู่หูและตา และได้ยอมรับและสืบทอดวัฒนธรรมละครโฉงเดี่ยวของกวาง

สรุป

สภาพการสืบสานละครเพลงโฉงเดี่ยวกวางสีในโรงเรียนจากมุมมองพฤติกรรมการเรียนรู้ของชาวบ้านเป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่วัฒนธรรมของประเทศจีนโดยเฉพาะในกวางสีและมีคุณค่าทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมที่สำคัญ ซึ่งมีวิธีการสืบสาน 4 วิธี ได้แก่ 1)วิธีการสืบสานในตระกูล 2)วิธีการสืบสานกิจกรรมพื้นบ้าน 3)วิธีการสืบสานของครูและลูกศิษย์ 4)วิธีการสืบสานโฉงเดี่ยวกวางสีของการศึกษาในโรงเรียน และการวิจัยครั้งนี้ส่งผลให้ได้กลยุทธ์การสืบสานละครเพลงโฉงเดี่ยวกวางสีในโรงเรียนจากมุมมองพฤติกรรมการเรียนรู้ของชาวบ้าน มี 2 แนวทาง ได้แก่ 1)แนวทางวัฒนธรรม จากบริบทของวัฒนธรรมหลังสมัยใหม่ผสมผสานกับวัฒนธรรมดั้งเดิม 2)แนวทางการปฏิบัติ โดยการจัดสร้างหลักสูตรหลังยุคนิยมให้นักเรียนสร้างความเข้าใจในโลกบนพื้นฐานทั้งในมิติวัฒนธรรมสมัยใหม่และวัฒนธรรมดั้งเดิม

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัย ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

ผลจากการวิจัยวัตถุประสงค์ที่ 1 พบว่า วิธีการสืบสาน 4 วิธี ได้แก่ 1) วิธีการสืบสานในตระกูล 2) วิธีการสืบสานกิจกรรมพื้นบ้าน 3) วิธีการสืบสานของครูและลูกศิษย์ 4) วิธีการสืบสานโฉงเดี่ยวกวางสีของการศึกษาในโรงเรียน ดังนั้นหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรนำไปใช้ดำเนินการ ดังนี้

โรงเรียนและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรนำผลการวิจัยไปใช้ในการจัดทำแผนการส่งเสริมการทะนุบำรุงศิลปะวัฒนธรรมให้มีความยั่งยืน

ผลจากการวิจัยวัตถุประสงค์ที่ 2 พบว่า กลยุทธ์การสืบสานการสืบสานวัฒนธรรมละครเพลงโน้ตเต๊ยของชุมชน และโรงเรียน มี 2 แนวทาง ได้แก่ 1) แนวทางวัฒนธรรมจากบริบทของวัฒนธรรมหลังสมัยใหม่ ผสมผสานกับวัฒนธรรมดั้งเดิม 2) แนวทางการปฏิบัติ โดยการจัดสร้างหลักสูตรหลังยุคนิยมให้นักเรียนสร้างความเข้าใจในโลกบนพื้นฐานทั้งในมิติวัฒนธรรมสมัยใหม่และวัฒนธรรมดั้งเดิม

ดังนั้นหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรนำไปใช้ดำเนินการ ดังนี้ โรงเรียนและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรไปจัดทำกลยุทธ์การสืบสานวัฒนธรรมประเพณีของท้องถิ่นให้มีแนวปฏิบัติที่ชัดเจน

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

สำหรับประเด็นในการวิจัยครั้งต่อไปควรทำวิจัยในประเด็นเกี่ยวกับ

- 2.1 รูปแบบการส่งเสริมอนุรักษ์วัฒนธรรมท้องถิ่นในศตวรรษที่ 21
- 2.2 การส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชนในการสนับสนุนและบริหารจัดการวัฒนธรรมในพื้นที่ต่าง ๆ
- 2.3 การบริหารจัดการภาครัฐด้านวัฒนธรรม ตามแนวทาง “การบริหารราชการ แบบมีส่วนร่วม

References

- Chen Hong. (2021). Yizhou Cai Diao Opera Inheritance and Innovation. *Journal of Research on stage art*, 2, 93-94.
- Chen Liuxi. (2019). Takes the inheritance and protection of intangible cultural heritage takes Guangxi Cai Diao opera as an example. *Journal of House of Theatre*, 15, 19-19.
- Gan Qun. (2020). The happy drama full of earthy fragrance:A Field Investigation and Research on "Cai Diao" in Northern Guangxi Opera. *Journal of Northern Music*, 01, 96-97.
- Li Yidan. (2016). Research on the Inheritance of Intangible Cultural Heritage "Cai Diao Guilin" in School. *Journal of Survey of Education*, 05, 19-20.
- Liu Susu. (2020). An Analysis of the Field of Local Opera Inheritance from the Perspective of Intangible Cultural Heritage Protection——Taking the Protection and Inheritance of Yongfu Color Diao as an Example. *Journal of Drama House*, 02, 46-46.
- Mo Tianjuan. (2018). Feasibility Analysis of Cai Diao into the Music Class in Lingui District Primary School of Guilin. *Journal of Guangxi Normal University*, 2, 87-91.
- Qin, X., & Jiang, L. (2016). A Study on the Protection and Industrialization Development Path of Guilin Cai Diao. *Journal of Market Forum*, 7, 41-45.
- Shao, S., & Li, J. (2021). The Poetic Space Performance and Modern Inheritance of Caidiao in Central Guangxi. *Journal of Intangible Heritage Research*, 3, 127-134.
- Tang Kexing. (2020). The Interpretation and Display of Traditional Opera as Intangible Cultural Heritage--Taking Guangxi Caidiao Opera as an Example. *Journal of Guangxi University for Nationalities: Philosophy and Social Sciences Edition*, 42(4), 70-77.

- Tang Wensheng. (2018). Research on the current situation and strategy of Yizhou university in Guangxi. *Journal of Theatre House*, 9, 24-25.
- Wang Changqiao. (2019). Research on the Inheritance and Innovation of Guangxi Caidiao Opera in the New Era. *Journal of Art Education*, 7, 103-104.
- Zhang, J., & An Z. (2014). A strategic study on the inheritance and protection of Guangxi cai diao. *Journal of Guilin Institute of Aerospace Engineering*, 19(2), 127-130.